

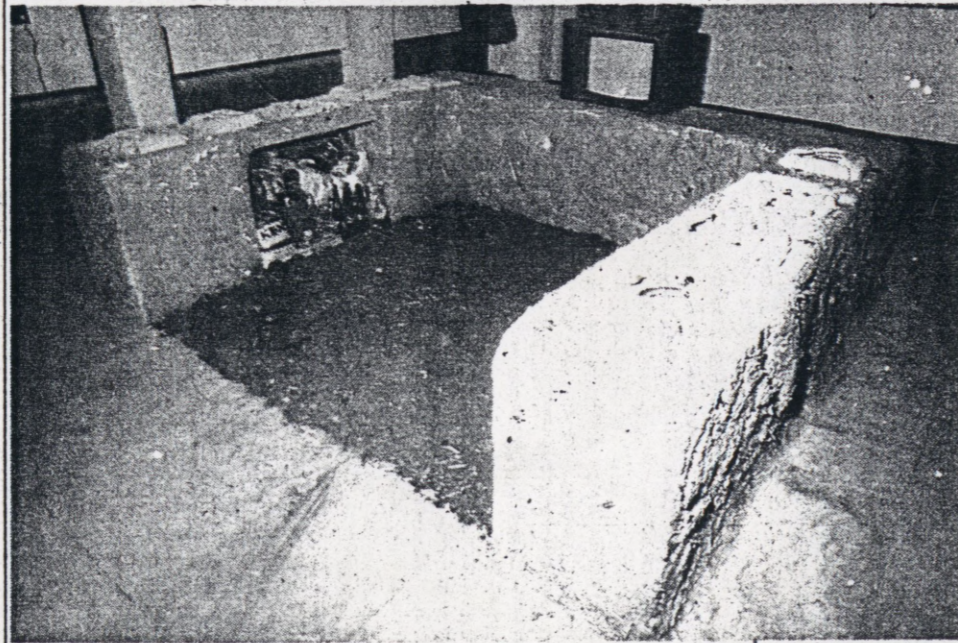
Yeni Eğilimler Sergisi ve değişik çağrışımlar

Özer Kabaş

Mimar Sinan Üniversitesi, 5. İstanbul Sanat Bayramı programı çerçevesinde yer alan sergi, "kendini yenileyen sanatçıları yüreklendirmek" amacını taşıyor

Zafer Aytakin, "Bildiri-1"

Handan Börüteçene, "Kır-Gör" (Başarı Ödülü)

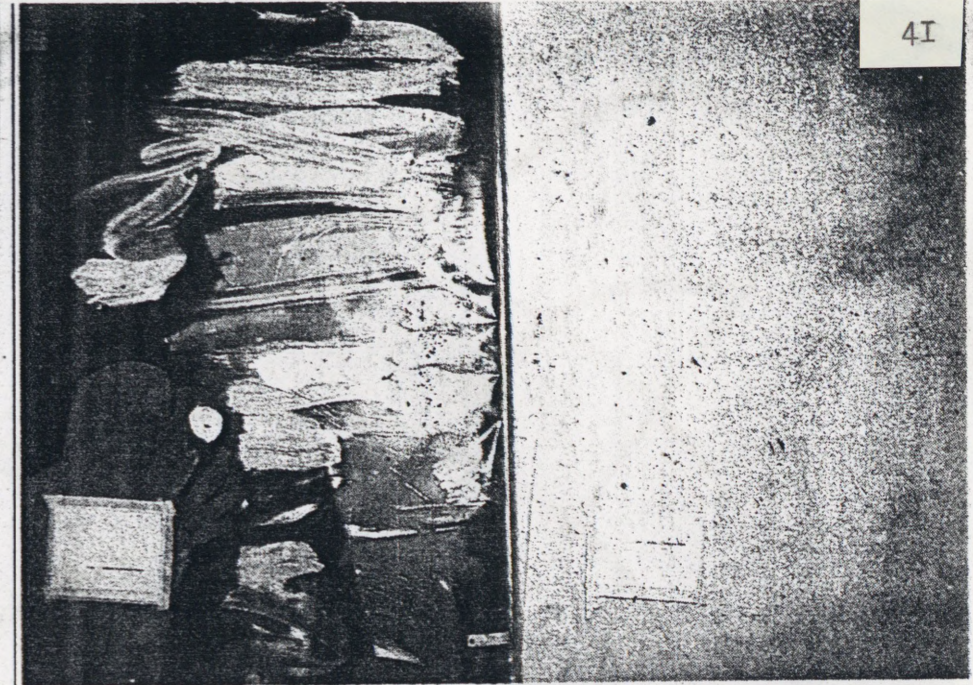
Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin 1977 yılında başlattığı "Sanat Bayramı" ve onun kapsamı içindeki "Yeni Eğilimler" sergisi iki yılda bir tekrarlanarak, değişik aşamalardan geçerek ve değişik sanatçı kadroların katkısıyla yaşamını sürdürerek bugüne kadar gelmiştir. Ve bu yıl 5. sergiyi, Mimar Sinan Üniversitesi, Osman Hamdi Salonu'nda kamuoyuna sunmaktadır. Bu serginin yanı sıra yer alan sanat içerikli sempozyumları da bu bayramı canlandıran bir etkinlik olarak düşünürsek bu önemli sergi ve çevresindeki etkinlikler artık bir gelenek olarak oturmuştur.

Bunun sürekliliğini sağlamak ve dinamizmini artırmak bu kurum ve sanatçıların kaçınılmaz görevi haline gelmiştir.

Yeni kimliği ve ismiyle Mimar Sinan Üniversitesi böylesi bir geleneği devam ettirmek isteğinde görünmektedir. Bence ilk merak edilmesi gereken konu Dolmabahçe Sarayı'ndaki avizelerdeki kristal parçaları kadar kalabalık yasalar arasında ve hükümlerinde çalışan bir Yüksek Öğretim Kurumu'nun öncü bir sergiyi üstlenmekte kararlı görünmesidir. Bu tür bir serginin her açılışında bir tartışmaya neden olması ayrıca ilginçtir.

Tartışmaya ve eleştirmeye yanaşmayanların büyük altından gülererek sergiyi hafife alır duruma geçmeleri çağdaş sanat eğilimlerinin "Modern Sanat" dediğimiz de "Modern"likten koparak Modernizmi akademik rafa kaldırmasının getirdiği şaşkınlık tam olabilir; ve çağdaş dünyanın bilim ve sanat potansiyelinden Türkiye'ye uzanan enformasyon akışındaki kopukluk ve düzensizlik başka bir neden olabilir. Bir de plastik sanatların ölçütlerini ve hangi tür sanat yapıtını hangi akımsal dolap gözüne havlu yerleştirir gibi yerleştirmeyi artık ve çoktan ve çok iyi öğrendiğini zannedenlerin şaşkınlığı ve zor gizlenen kızgınlığı her zaman kulağa gelmektedir.

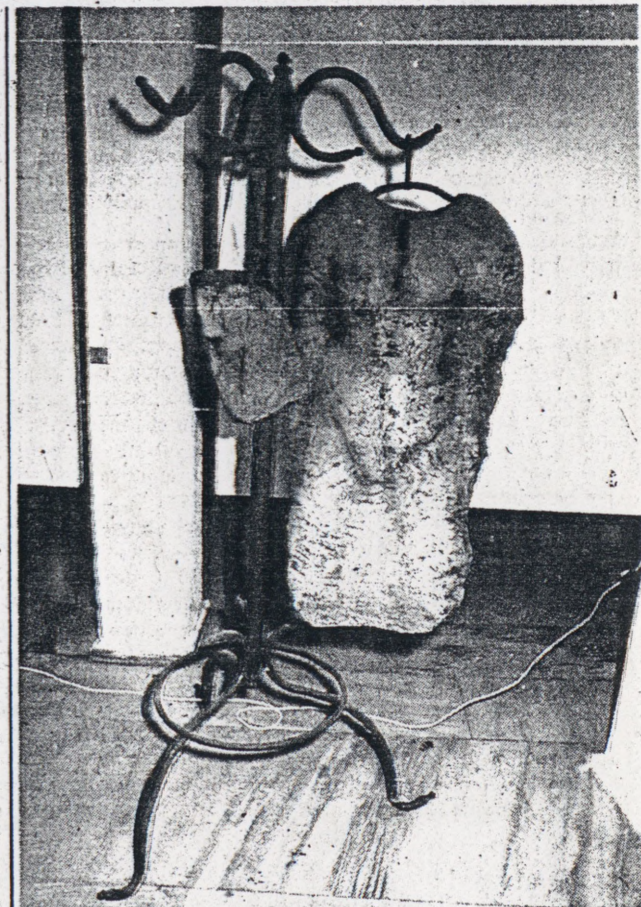
Ayrıca, Türkiye gibi büyük zıtlıkların yaşandığı bir ülkede böylesi etkinliklerin bazı kişi ve gruplar tarafından yadırganmasını da anlayışla karşılamak gerekir. Türk plastik sanatlarında derinlemesine bir çabayla yer yapmış sanatçıların böylesine atak, sıçramalı ve öncü sergilerde yerinin ne olduğu ilk 4 sergide oldukça belirsizdi. Bu nedenle sergi, bazı haklı eleştirileri üzerine çekiyordu. Bu eksikliği görerek "5'inci ISB. Yeni Eğilimler" sergisinin şartnamesinde bazı değişiklikler ve eklemeler yaptık. En önemli değişik-

Haluk Gedik, "Satın Alınabilir Gerçek" (Başarı Ödülü)

lik de şöyle: "Üstünlük yenilenme uğraşı içinde olan ve kendini yenileyen sanatçıları yüreklendirmek" ve ardından "Bu yeni yaklaşımları ve bireysel yenilenme çabalarını tartışmaya açmak."

Söyle bir örnek vereyim. Türkiye'deki birçok değerli resim hocasının hocası Hans Hoffman, Amerika'ya gittiğinde elli bir yaşındaydı. Oraya varduktan bir süre sonra hocasının dışında kendi resim uğraşı içinde dehşet, dinamik ve olumlu aşamalar yaptı. Ve yepyeni eğilimlerle ortaya çıktı. Bu örnekler çoğaltılabilir. Bir sanatçının kendi kendisini, yenilemesinin karşısında olması o insanın kendine duyduğu hayranlığın nicelik ve sürekliliği olabilir, yaratıcılık ve tasarım dağarcığının tükenmiş olması olabilir, dış dünyanın gelişmelerine, olaylarına ve dinamizmine kapalı olmanın getirdiği yapay alçakgönüllülük olabilir ve resim sanatında spekülasyonun ticari taleplerin ve galerilerin sanatçıyı alıştırdıkları bıktırıcı kimlik ve kendini tekrar olabilir. Bütün bunları gözönünde bulundurarak, bu tür yenilenmeye açık sanatçılara davet çıkarmak görevimizdir. Son sergideki bazı katılmalar ve ödüller bizim haklı olduğumuzu gösterdi. Çok genç sanatçıların yanı sıra kendi uğraşında belli bir süre sonra aşama yapmaya çalışan orta kuşaktan sanatçıların varlığı sevindiriciydi. Yeni Eğilimler Sergisi'nin şartnamesinin son hali bir süreklilik kazanırsa bu sergi Türkiye'de çağdaş sanat uğraşının büyük şirket yarışmalarından ödül kapma yarışından

Şeyma Reisoğlu, "Seni Söyler Terkedilmişliğim de" (Başarı Ödülü)

başka türlü bir uğraş olması gerektiğini yeniden öğretebilir ve kanıtlayabilir.

Şimdi açımızı değiştirip böyle tartışmalı bir serginin 1970'li yıl-

larda neden başlamış olabileceği düşüncesi üzerinde duralım. Türkiye'de ufak bir grup aydın ister 19. yüzyılda olsun, ister Hasan Ali Yücel döneminin o beyaz